

SENTÈNCIA 2000-29 DE 20 DE JUNY DE 2000

**ESTRANGERS. AUTORITZACIONS PRIVILEGIADES
DE RESIDÈNCIA I TREBALL. Cal demostrar la residència efectiva
en el territori nacional i el seu manteniment es condiciona a la persistència
de les circumstàncies que van motivar el seu atorgament. PROVA.
Valoració de les proves i enquestes que obren a l'expedient.**

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Secció administrativa de la Batllia, en la sentència número 99-89, de 15 de novembre de 1999, va desestimar la demanda formulada per la representació del Sr. F.F.C. contra el Decret 29/GJ/98, de 18 de febrer de 1998, pel qual el Govern desestimava el recurs d'alçada interposat contra la resolució del Ministre de l'Interior, de 12 de novembre de 1997, que desestimava la sol·licitud de renovació de l'autorització de residència i treball privilegiada.

2.- Contra la sentència esmentada va interposar recurs d'apel·lació la part agent, que va tenir entrada en la Secretaria d'aquesta Sala el 9 de gener de 2000, demanant la revocació de la sentència i la declaració del dret del recurrent a que li sigui renovada l'autorització abans citada. De l'anterior escrit, un cop feta la designació del magistrat ponent, se'n va donar trasllat a la representació del Govern, que el va contestar el 9 de febrer de 2000, demanant la confirmació de la sentència.

3.- La vista oral va tenir lloc el dia 17 d'abril de 2000 on les parts van fer les al·legacions més adients als seus respectius interessos, quedant posteriorment les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com ha dit aquesta Sala en sentències 96-22, de 6 de juny de 1996, 96-42, d'11 d'octubre de 1996, 97-43, de 18 de novembre de 1997 i 98-50, de 20 d'octubre de 1998, les autoritzacions privilegiades de residència i treball, segons l'article 8 del Decret dels Veguers de 3 de juliol de 1980, s'atorguen als estrangers que resideixen al Principat en virtut d'una carta de residència ordinària i que desitgen romandre al Principat, sigui per exercir-hi una professió o treball o bé per residir-hi sense dedicar-se a cap tasca professional o laboral.

En conseqüència, el que condiciona les autoritzacions d'aquesta classe és, en qualsevol cas, la residència efectiva en el territori nacional. L'exigència de que els titulars d'una autorització d'aquesta classe resideixin de forma efectiva a Andorra, con diu la darrera de les sentències esmentades, resulta també de l'article 3.e) del Decret regulador del Servei d'Immigració, de 15 de febrer de 1996 el qual atribueix al Servei de Policia la competència de "control de l'efectivitat i permanència de la residència al Principat d'Andorra dels estrangers titulars d'un document expedit pel Servei d'Immigració que els autoritza a sojornar o residir al país".

En conseqüència -indica la sentència- cal concloure que la vigència d'aquests tipus d'autoritzacions, si bé son evidentment actes declaratius de dret, es troba subjecta al manteniment de les condicions que van motivar el seu atorgament.

Tercer.- La sentència apel·lada fa una exhaustiva i correcta valoració dels elements de fet que consten en l'expedient administratiu i arriba a la conclusió de què el demandant no resideix al Principat de manera habitual. Enfront les enquestes fetes per la Policia els dies 7 d'octubre, 8 de novembre i 4 de desembre, el Sr. F.F.C. no aporta cap prova fefaent, ni documental ni testifical, que demostrï, sens dubtes, el fet en discussió, com exposa la sentència de la Batllia, i ni demostra que té una relació laboral amb una empresa andorrana, ni justifica un consum de subministres en el seu pis que puguin fer presumir que hi resideix habitualment, ni aporta, en fi, dades, fàcils d'aportat quan se'n tenen, que demostrï la tesis que defensa, per la qual cosa s'ha de desestimar el recurs i confirmar la sentència.

Quart.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'una especial condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, ha decidir desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. F.F.C. contra la sentència de la Secció administrativa de la Batllia, número 99-89, que es confirma, sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.